

**Eva Hölzelová**



**MIMETIČTÍ HADI**  
**MIMETIČTÍ HADI**

# **MIMETIČTÍ HADI**

**EVA HÖLZELOVÁ**





Text © Eva Hölzelová

Anotace, jazyková korektura © Kateřina Zwyrtková

Ilustrace a tvorba obálky © Eduard Vrána

**ISBN: 978-80-87739-36-5**

## **OBSAH:**

<b>MIMETIČTÍ HADI .....</b>	<b>7</b>
<b>BLBEJ ROK.....</b>	<b>36</b>
<b>DRÁKULKA.....</b>	<b>43</b>
<b>STRACH .....</b>	<b>59</b>
<b>MANŽELSKÁ ROMANTIKA .....</b>	<b>62</b>
<b>ÚCHYL .....</b>	<b>68</b>
<b>SOCHA SVATÉHO ŠEBESTIÁNA .....</b>	<b>70</b>
<b>BERTÍK .....</b>	<b>79</b>
<b>ZLATOVLÁSKA .....</b>	<b>89</b>
<b>PAN BROUČEK.....</b>	<b>103</b>
<b>DRÁCHOV NEBRAT! .....</b>	<b>105</b>

## Mimetičtí hadi

Lojza Mráček drží v rukou atlas plazů a pozorně studuje vyobrazeného hada. Kniha mu sděluje, že had se jmenuje korálovec kroužkový.

Čte: „Jed korálovců je neurotoxický. Kousnutí téměř nebolí, krvácí jen slabě nebo vůbec ne. Po uštknutí korálovcem už za několik minut otéká část těla v okolí rány. Brzy nastávají bolesti, omezuje se dech, jazyk je jako oteklý a oční víčka jsou zcela bez vlády. V dalším stadiu přestává kontrola konečnickového svalu. Smrt nastává přerušením dýchání. Srdce však často tepe ještě dvě hodiny po úplném zastavení dýchání.“

„To je drsný,“ vydechne hrůzou.

Zahledí se do terária, v nichž leží stejní živočichové in natura. Bedlivě je zkoumá a porovnává s fotografií. Oddělení skleněnou přepážkou spočívají vedle sebe dva plazi. Oba jsou napolohed stejní, a přitom jeden z nich je smrtelně jedovatý a druhý neškodný jako obyčejná užovka. Oba budí děs, jejich černé, červené a béžové kroužkování signalizuje velké nebezpečí. Ten nejedovatý se jmenuje korálovka nachová a zbarvením kopíruje svého jedovatého příbuzného. Protože se jedná o jakési ochranné zbarvení neboli mimikry, říká se skupině těchto hadů „mimetičtí“.

Korálovec i korálovka jsou chloubou pana Jiřího Houdy, jakýmsi vyvrcholením jeho sbírky. Ženy se od

nich většinou štítivě odtahují, netuší však, jaké úsilí musel vynaložit, aby sehnal tyto dva skoro stejné exempláře a vystavil vedle sebe.

V přízemí proboural příčky mezi halou, komorou a kuchyní a z takto vzniklého prostoru vybudoval monstrózní terárium. Sotvaže návštěvník vejde do domu, ohromí ho množství cizokrajných plazů, netečně a bez hnutí ležících za skleněnou bariérou.

Jakmile Jiří přijde z práce, ihned cupky dupky za svými miláčky, aby jim zajistil blahobyť a pokochal se s nimi. U terárií tráví většinu svého volného času, což jde šíleně na nervy jeho ženě Jitce.

Proto se seshora neustále ozývají rozkazy:

„Jirko, pojď aspoň vynést koš, nevím, kam dřív skočit“.

„Nemohl bys po sobě aspoň to nádobí nastrkat do myčky?“

„Mohl bys laskavě vzít auto a dojet pro nákup, nemysli si, že se budu tahat s lahvemi.“

„Jsem otrokem baráku, tohle by žádná ženská nevydržela!“

A náš nadšený herpetolog chvátá, aby měl klid, aby se na něho nekřičelo a aby se mohl co nejdříve vrátit ke svým mazlíčkům.

Je to hbitý domácí šotek, rychle splní, co se od něho chce, práce mu jde od ruky a pak cupky dupky do přízemí, neboť tam je hlavně potřeba přiložit ruku k dílu, tam ho potřebují, tam ho snad mají i rádi.

Jiří čeká, až se Lojza dostatečně vynadiví a vyděsí. Vmanipuloval kolegu, kam chtěl, a proto jej vyzve: „Vzal bys ho jen tak do ruky?“

Lojza Mráček, další obětní beránek, co se jich tu už vystřídal! Majitel firmy Thermoplus, která dodává topení a instalace stavební firmě, kde je Jiří zaměstnán jako stavbyvedoucí.

„Sem sebevrah? A ty snad jo?“ překvapeně vzhledne Lojza.

„Třeba jo...“ tajuplně se usmívá Jiří.

„To bych chtěl vidět!“ zpozorní Lojza.

Nyní nadešla ta pravá chvíle.

„Vsad' se,“ provokuje Jiří.

Lojza namítne pochybovačně: „Ty to s nima umíš. Chytneš ho těsně za hlavou a může se mrskat, jak chce. Viděl jsem to v televizi.“

Jiří zvýší riziko: „Zkomplikuju to. Pověsím si ho na krk jak kravatu a nebudu ho držet. Kdyby mě kous do rtu nebo do krku, moc velká šance na přežití není.“

Lojza se drbe na hlavě a přemýšlí. Pak vyhrkne: „Si děláš čurinu.“

„Nedělám.“

„Děláš.“

„Vsad' se.“

„Vo kolik?“

„Vo pět set.“

„Dobře, udělej mi šou za pětikilo. Ale kdyby něco,



křísit tě nebudu," přistoupí Lojza na sázku.

„To by mi bylo prd platný," řekne Jiří a vytáhne pětistovku. Spokojeně se usmívá.

Takových nevěřících Tomášů už tu bylo, a nakonec dopadli všichni stejně.

Jiří své hady rozeznal zcela bezpečně, neboť každý měl jiné řazení kroužků, čehož si skoro nikdo při vzrušení ze sázky nevšiml. Jiří dokázal nabudit správnou atmosféru, vyhecovat, přidal patřičnou dávku napětí a potom se bavil tím, jak návštěvníci našťavaně klopí peníze. Mnozí hned odcházeli, nedokázali se vyrovnat tím, že se nechali tak hloupě napálit. Třeba není jedovatý ani jeden a já mu na to naletěl! Jiní to brali s humorem a někteří, když se přesvědčili o mírumilovnosti korálovky, si ji vzali do ruky.

S kolegou Mráčkem však průběh sázky nabírá na obrátkách.

„Počkej, počkej, něco tu neštymuje. Jak to, že máš připravený pětikilo? Jako bys čekal, že se vsadíme," zdráhá se.

„Když nevěříš, že je jedovatej, vykašlem se na to," mávne rukou Jiří.

Lojza zavrtí prstem a zabodne jej Jiřímu do hrudi: „Věřím, ale ať si tuhle jedovatou potvoru vezme do ruky tvá žena a vsadím se třeba vo litr.“

To zcela mění situaci, to tu ještě nebylo. Lojzovi se už doneslo, jak „tolerantně a shovívavě" se Jiřího manželka

staví k manželovu hobby. Cítí, že zde bude mít větší šanci.

Jiří zklamaně hlesne: „To nikdy neudělá.“

Lozza nadšeně zvolá: „Právě!“ Pomalu odřikává a klepe přitom Jiřímu na hrud': „Bud' vona a litr anebo nic.“

Jiří uvažuje a mne si přitom bradu.

Jiří nebyl nikterak rozhazovačný, Jitka však byla vyloženě hamižná a lakotná. Neustále manželovi vyčítala a předhazovala náklady na krmení a vyhřívání terárií. Přestože Jiří jako stavbyvedoucí pobíral slušné peníze a nikdy netrpěli nedostatkem, nutila ho, aby prodal alba mincí po svém tatínkovi.

Jiří se pokaždé rozhorlil: „Alba jsou památka a prodávat se nebudou. Navíc mají cenu jako komplet.“

Debatu o vzácných mincích ukončil přesvědčivým argumentem: „A hadi si na sebe vydělají!“ Ano, „dvojčátka“ si na sebe docela slušně vydělávala a Jitka tyto přivýdělky nejen tolerovala, dokonce i vítala. Věděla, že trik s hady spočívá v rozdílných druzích. Netušila však, že každý had má jiné řazení kroužků. Stačilo jí, že korálovka je nalevo a korálovec napravo. O hady se nikdy nezajímala a nejradši by byla, kdyby nebyli. Věděla však, že kdyby zapříčinila, že by se hadům něco stalo, nebyla by ani ona. Jiřího záchvat zuřivosti by asi nepřežila.

„Dojdu pro ni,“ rozhodne se Jiří.

Jitka v obývací místnosti pulíruje beztak se lesknoucí nábytek. Když vchází Jiří, vypadá, jako by měla každou chvíli padnout pod tíhou nekonečné práce.

„Mohla bys prosím tě na chvíli dolů? Lojza ti něco chce.“

„Nemám čas na blbosti, nevím kam dřív skočit a ty mi s ničím nepomůžeš. A žádného Lojzu neznám.“

„Ale znáš, Mráček, majitel THERMOPLUSu.“

„Jo, tenhle...?“ rozjasní se Jitka. Úspěšný podnikatel byl silným argumentem, který přetloukl i hru na přepracovanou ženu.

„Ať chvíli počká, hned přijdu.“

Jitka bleskově shodí tepláky a oblékne si slušivý kostýmek, který její kolegyně ve škole tak obdivují. Ještě trochu parfému na krk a do přízemí sejde jako královna.

Jiří hledí překvapeně na tu proměnu, ale to není nic proti tomu, jak zírá Lojza. Nikdo mu předem neoznámil, že paní Houdová je nádherná ženská. Lojza je ohromen a uchvácen.

Jitka mu elegantně podá ruku a řekne mile: „Chtěl jste se mnou mluvit?“

Lojza uchopí Jitčinu ruku a hlesne: „Ano...“

Otočí se k Jiřímu: „Ses nepochlubil, že máš tak atraktivní paní.“

Jiří udělá kyselý obličej a zvedne oči v sloup, jakože tohle nemusí poslouchat.

Lojzovi se najednou do sázky nechce, bojí se, že by

se tomu hezkému stvoření mohlo něco stát, a tak na ni jen mlčky hledí a přihloupě se usmívá. Jitka se rovněž usmívá a nic neříká.

„Chtěl ses vsadit, ne?“ přeruší jejich němohru Jiří.

„Mladá paní, vzala byste nějakého hada do ruky?“ vzpomíná se Lojza.

„Nikdy, jsou mi odporní!“ otřese se Jitka.

„A kdybysme se vsadili? Třeba tuhle užovčičku?“ opatrně začne Lojza.

Jitka váhavě pokrčí rameny.

„Anebo tohodle roztomilýho zabijáčka?“ ukáže na domnělého korálovce.

„Tak to v žádném případě!“ vyjekne.

„Ani za tisícovku? A máte je v kapse za pár vteřin,“ přemlouvá ji.

„Tisíc korun říkáte?“

„Já dám na stůl tisícovku, Jiří dá na stůl tisícovku. Když si vezmete do ruky korálovce, jsou vaše, když to vzdáte, jsou moje.“

Jitka váhá. Ví, že je to korálovka. Had ji odpuzuje, ale navrhovaný obnos příliš láká. Zvítězí peníze.

„Přijímám.“

Lojza je překvapen, nečekal, že Jitka tak rychle přistoupí na sázku. Tuší, že v tom bude nějaký háček. Ale když už hru vyprovokoval, musí ji dohrát.

Jiří a Lojza dají na stůl po tisícovce.

Jitka drcne Jiřího do lokte a rozkáže: „Podej mi ho.“

Jiří vsune ruce do terária a do nastavených dlaní své

manželky položí asi metrovou, křiklavě vybarvenou korálovku. Jitka se chvěje odporem, zesíná. Lojza ji pozoruje s velkými obavami, Jiří zvědavě. Po třech vteřinách Jitka odhodí nevinnou oběť sázky zpět do jejího pelíšku. Všichni si oddechnou, nejvíc Lojza.

Jitka vesele zašvitoří: „Vy jste do poslední chvíle nevěřil, že to udělám?“

Lojza vrtí udiveně hlavou: „To tedy ne...“

„Víte co, jako satisfakci vás zvu na večeři. Máte rád svíčkovou?“

Lojza ožije: „Co rád, tu přímo zbožňuju!“ A posmutní: „Ale nemám nikoho, kdy by mi ji uvařil.“

Jitka se na něho se zaujetím zahledí, zručným pohybem sebere bankovky ze stolku, strčí do kapsy sáčka a odchází. Vzkročí na první schod a otočí se: „Pánové, za čtvrt hodinky vás čekám nahoře.“

Když Jitka odejde, Lojza se na Jiřího vyčítavě oboří: „Co kdyby ji kousl? Mohl jsi ji zabít!“

„Nic se jí nemohlo stát a ona to ví.“

„Jak to?“

„Protože to jsou mimetiční hadi.“

„Mi co?“

Jiří Lojzovi vše dopodrobna vysvětlí.

„Pěkně jste na mě políčili. Hele, a sem první nebo byli i jiný pitomci přede mnou?“

„Téměř všichni, co tu byli,“ po pravdě odvětlí Jiří.

„A nikdo se nepochlubil, že naletěl, co?“

„To mě pořád mate. Seš první, kterej pochyboval a zlanal Jitku.“

„To je jako v tý v povídce vod Haška, kde stojíš před cirkusáckým stanem frontu na atrakci, zaplatíš, jdeš dovnitř, tam tě profackujou, ty vylezeš a všem vykládáš, jak to bylo perfektní a že to musej taky vidět,“ vykládá lišácky Lojza.

„Báječná. Vy byste mohla vařit v Puppú,“ pochutnává si Lojza na svíčkové.

„Nepřehánějte,“ pýří se Jitka.

„Občas si něco uklohním, ale většinou jím po hospodách.“

Jitka přemýšlí, jak je možné, že takový pozorný, pohledný a hlavně dobře situovaný muž žije bez ženy.

Jiří do sebe mlčky souká večeři a také přemýšlí. Ne však o údělu rozvedeného muže, nýbrž o tom, že by si mohl pořídit další páreček mimetických hadů.

„A ten knedlíček, jedna báseň. Takhle vyvábíte každé den?“ rozplývá se Lojza.

„Většinou ano, mám radost, když druhému chutná,“ chválí se Jitka.

„Hmnnnn,“ udělá slastně Lojza a přemýšlí, jakou má ten trouba Houda, kterého nezajímá nic než hadi, kliku. A vůbec si toho neváží. Lojza netuší nic o tom, že by Jiří radši večeřel nedomrlé párky, jen kdyby měl doma klid.

Jitka sice byla štíhlá a hezká, avšak ta její chorobná šetrnost! Sprchovali se jen třikrát týdně. Ve výjimečných případech si mohl Jiří napustit vanu, ale Jitka mu chodila

kontrolovat množství napuštěné vody, aby neplýtl, což ve výsledku znamenalo, že se koupal v loužičce jak pro kolibříka. Vodu ve varné konvici si ohřívali pouze spolu a kdykoliv si Jiří udělal kávu sám, vyčítala mu jako při orgasmu, že na ni nepočkal. Ve školní jídelně tvrdila: „Polévku bych už nesnědla, vezmu si ji domů“ a nabrala si vždy do jídlonoše tolik, že by nakrmila partu pubertáků.

Dnes má Jitka narozeniny. Jiří si marně láme hlavu, jakým darem by potěšil svou nesmiřitelnou polovičku. Byla to pokaždé vskutku nesnadná volba. Jitka málokdy projevila spontánní nadšení nad rozbaleným dárkem. Zpočátku manželství jí kupoval lascivní a nadýchané noční košilky a ona je úspěšně archivovala ve skříni. V posteli se pak objevovala v jakémsi flanelovém hybridu sutany a sárí. Hezké oblečení nosila jen do školy a doma se převlékla do vytahaných tepláků a staré mikiny, neboť tam ji nikdo nevidí. Dokonce i podprsenku měla „na doma“ a „na ven“.

Co vymyslet, aby mu zase nevyčetla, že koupil blbost? Pan Houda nedával dárky z lásky, ale protože se to tak dělalo a protože se to od něho očekávalo. Rezignovaně odtáhne do parfumerie, kde se svěří do rukou mladé a milé prodavačky.

„A jakou kosmetiku vaše paní používá?“ snaží se dopátrat dívka.

„Nemám tušení,“ odvěti Jiří po pravdě.

Vynalézavá slečna si ví rady: „Víte co, tak uděláme

takový univerzální balíček. Bude tam všechno, co běžně používá každá žena. V jaké ceně to přibližně chcete?"

„Tak do patnácti stovek,“ zahučí otráveně.

Oslavenkyně spokojeně obhlíží balíček. Luxusní šampón, kondicionér, sprchový gel, tělové mléko, různé typy krémů, vše od jedné světoznámé značky, nezklamaly. Chystala se políbit napjatě očekávajícího muže, když v tom se jí zúžily oči. Do dárku se zatoulala titěrná lahvička laku na nehty.

„Ty ses zbláznil, na ty moje upracované ruce si budu dávat lak na nehty. Nevíš, kde bych na to vzala čas, jsem pořád v jednom kole?!“

„Jiný ženský to taky používaj.“

„Ale jaké!“

Jiřímu se představa sice padlé, ale milé ženy, zase tolik nepřičí, dokonce se na chvílku zasní, jak přichází domů, otevírá dveře, hadi spokojeně vrní a ze schodů mu v ústrety běží blondýna s hnědým hádkem v ruce s nalakovanými nehty a hlásí: „Koupila jsem ti štíhlovku, vím, že sis ji vždycky přál.“

Kéž by tady vůbec nebyla! Tehdy ho to napadlo poprvé, jen takový slabý záchvěv zasunutý kdesi v podvědomí, který si nějak výrazněji neuvědomoval, takový letmý dotyk, z něž pozvolna klíčilo nepatrné zrnko, chystající se naplno vyrašit, hojně zaléváno Jitčinou hysterií.

Kdysi přemýšlel o rozvodu. Ale copak to jde? Soudili by se o dům, snažila by se jej vystrnadit. A co by bylo